

SVENSKA FOLKVISOR.

2^a Häftet.

Pris 1 Rd B^{co}

Hörsammans Visa.
(Från Södermanland.)

Ha! — när å hö — nor å kyck — tin — gar små, spring gläd — tu — ga nu:

gläd mi — na pul — lor å tup — par, hå, hå; spring kuc — ku li — ku. Låt

si, hur en tup — par i — kring se — na kop — par å nåb — bar mi dop — par.

Jag or — kar it — ta gå, sit — ter gam — mal och grå, men glä — der än da

Flageol. *Flageol.*

10. N:15. Ej fort.

Stolts Botelid Stalldräng.
(Från Vermeland.)

Stolts Bo - te - lid' hon' ri - der på Ko - nungens
gård: Be - höf - ver min Ko - nung stal - le - dräng i år? Be - höf - ver min
Ko - nung stal - le - dräng i år? Hon' sa - de, hon' har lust till att ri - da.

Flageol.

Ät. icke för långsamt.

Riddar Olle.
(Från Östergötland)

11.

Musical notation for the first system. The treble clef staff contains the melody, and the bass clef staff contains the piano accompaniment. The key signature is three sharps (F#, C#, G#) and the time signature is 2/4. The melody begins with a whole rest, followed by a series of eighth and quarter notes. The piano accompaniment consists of chords and single notes.

Rid - dar OU - le ri - der sig allt sö - der un - der

Musical notation for the second system. The treble clef staff contains the melody, and the bass clef staff contains the piano accompaniment. The melody continues with eighth and quarter notes. The piano accompaniment features chords and single notes.

O. Där lä - ste han Stolts Vä - na - till' och tänk - te hon var mö! Der

Musical notation for the third system. The treble clef staff contains the melody, and the bass clef staff contains the piano accompaniment. The melody concludes with a quarter note and a whole rest. The piano accompaniment features a more active eighth-note pattern. The system ends with a double bar line.

Långsammare!
lä - ste han Stolts Vä - na - till' och tänk - te hon var mö. Rid - dar OU - le.

Sven Svanevit.
(Kvinn Upland)

Sven! Sva — ne — hvit ri — der sig den vä — gen fram, så möt — te der

ho — nom en val — la — re — man. och hör du val — lar — man, hvad jag månd sä — ga

dig. och kan du det spörs — mål, som jag spör — jer dig?

Herr Hel — — mer han/ ri — — der i Ro — sen — de — bud/, Der

för — — de/ han sin/ hök och sin/ hund. Så fer — — mer ri/ der

Hel — mer i sa — — de — — ten.

Flageo!

14. Nr 11. Måttligt fort.

Widrik Werlandsons Kamp med Höghen Rese.
(Mel. ur Danke Folkvis.)

Rongh Ti - driksit - ter på Bært - lings borghe kan re - ser sig utte så

vi - - da. "Gud gif - ve jag ve - - ste kiem - pen dhen, mig tor - de i mor - gon

lij - - da. Här står en borg för Bern, och dehr boor in - ne Rong Ti - driksit.

Ramunder.
(Sjunges allmänt i Södermt.)

The first system of the musical score consists of two staves. The upper staff is in treble clef with a key signature of one sharp (F#) and a common time signature (C). It begins with a repeat sign followed by a 7/8 time signature. The melody is composed of eighth and quarter notes. The lower staff is in bass clef with a common time signature (C) and begins with a repeat sign followed by a 3/4 time signature. The accompaniment consists of chords and single notes. The lyrics are written between the staves.

Ra-mun/der han/ vo-re sig en/ bät/-tre/ mar/, om
Drott/nin-gen/ hon/ gaf ho-nöm/ klä/-der-ne/ ny, af

The second system continues the melody and accompaniment. The upper staff has a 2/4 time signature and ends with a repeat sign. The lower staff has a 2/4 time signature and also ends with a repeat sign. The lyrics continue across the system.

han/ ha/-de bät/-tre/ klä/-der!
bäst/ och/ Ulag/-gar-ne/ grof/-va. "Tic/-ke vill jag in/-te ha/," sa/-de

The third system concludes the piece. The upper staff has a 2/4 time signature and ends with a double bar line. The lower staff has a 2/4 time signature and ends with a double bar line. The final lyrics are written below the staves.

Ra-mun/der, Tic/-ke/ står mig in/-te bra/, sa/-de Ra-mun/der den/ Un/-ga/.

Samsing.
(• Med en Danska Polka.)

Herr Sam — sing han tje — nar i ko — nungens gård,

(tral — la — — la tal — la ral — la — la.) Han lo — kar vi — ten Kjer — sten så

vant et mård: J ty — den och på rå — — det.

N:o 7.

Brudtassen.

1.

Ja mins ett bröllop i näste gaur,
Kum fallila!
Ja tror det va i förledet aur.
Å mä va Sven Annerssen m. m.

2.

Å när som alla de ble mätta
Å varder sål
Så ble de fulla och galna
Å ville trätta mä Sven Annerssen m. m.

3.

Å när de kom uppå den brea broen,
Bevare oss väl!
Så va di fulla och galna
Å ville på kroen. Å mä va Sven Annerssen m. m.

4.

Å när de kom uppå den gröna ången,
Bevare oss väl!
Då va di fulla och galna å ville i sängen.
Å mä va Sven Annerssen m. m.

N:o 8.

1.

Jag ser uppå dina ögon
Att du har en annan kär;
Derför kära lilla vännen,
Säg hvilken den är?
Men när som jag blir döder
Och lagder uppå bår,
Skänk då min trogna kärlek
En saknadens tår.

2.

Och gå till grafven stilla,
När månan lyser klar;
Tänk då på vännen lilla,
Som der sin hydda har;
Men om på bröllopsdagen
Du till min kulle går,
Vill du ej ge en blomma
Så skänk mig blott en tår.

3.

Jag vet när ögat slutas,
Snart på min lilla vän,
Att kärlek ej förskjutes
Hos Gud i himmelen;
Der blir jag åter glader

Och längtar mer ej hit;
Men jag skall be Gud Fader,
Att du får komma dit.

N:o 9.

Sven i Rosengård.

1.

Hvar har du varit så länge,
Du Sven i Rosengård? --
„Jag har varit i stallet,
„Kära moder vår!“
I vänten mig sent; men jag kommer aldrig.

2.

Hvarför är din kläder så blodig,
Du Sven i Rosengård?
„Hvita folan spjernte mig,
„Kära moder vår!“
I vänten mig sent; m. m.

3.

Hvarför är din skjorta så blodig,
Du Sven i Rosengård?
„Jag har mördat broder min,
„Kära moder vår!“
J vänten mig sent; m. m.

4.

Hvart skall du då ta vägen;
Du Sven i Rosengård?

» Jag skall rymma af landet,
» Kära moder vår!»

I vänten mig sent; m. m.

5.

När kommer du tillbaka,
Du Sven i Rosengård?

» När korpen han hvitnar,
» Kära moder vår!»

I vänten mig sent; m. m.

6.

Och när hvitnar korpen,
Du Sven i Rosengård? --

» När gråsten han flyter;
» Kära moder vår!»

I vänten mig sent; men jag kommer aldrig.

N:o 10.

Liten Kerstins Bröllop och Begrafning.

1.

Stallbroder talte till stallbroder sin,
Så gladelig.

Får jag liten Kerstin, skön syster din?

Så faller min hug till henne.

2.

» Liten Kerstin hon är så liten och ung,

Så gladelig --

» Hon kan icke bära gullkronan så tung.»

Så faller min hug m. m.

3.

Och vore Liten Kerstin än aldrig så ung;

Så gladelig --

Så skall hon bära gullkronan så tung.»

Så faller min hug m. m.

4.

Så lyfte de bruden på högan häst,

Så gladelig --

Och Kungens små svenner de redo henne näst.

Så faller min hug m. m.

5.

De ledde den Bruden på kyrkogård,

Så gladelig,

Gullvirkade kläder och gullflätadt hår.

Så faller min hug m. m.

6.

De ledde den Bruden i Kyrkan in;

Så gladelig --

Hennes tårar de tillra så tidt ner på kind,

Så faller min hug m. m.

7.

De ledde den Bruden i Brudestol;

Så gladelig.

Hennes tårar de tillra så tidt ned på jord.

Så faller min hug m. m.

8.

Och Herre Gud Fader! hör min bön:

Så gladelig --

» Tag bort liten Kerstin med'n skogen står grön.»

Så faller min hug m. m.

9.

Och Pingstdag var det, den bönen hon bad;

Så sorgelig,

Och midsommardagen hon lades i graf.

Så faller min hug m. m.

10.

Så lade de Liten Kerstin på bår.

Så sorgelig --

Och sjelfva Guds Englar de kring henne stå.

Så faller min hug m. m.

11.

De buro det liket på snöhvitan sand,

Så sorgelig --

Och sjelfva Guds Englar de för henne sorg.

Så faller min hug m. m.

12.

Då lade de liket i svartan mull,
Så sorgelig --
Guds Englar de reste korset af gull.
Så faller min hug till henne.

N:o 11.

Lindormen.

1.

Signa Lilla tjente i konungens gård,
Och de lekte!
Hon tjente der uti åtta år.
Och de lekte både nätter och i alla sina dagar!

2.

Signa Lilla sig utom lunden går,
Och de lekte!
Der möter henne en lindorm så stor.
Och de lekte m. m.

3.

» Hörest du, Signa Lilla, hvad jag säger dig,
Och de lekte!
» Vill du nu följa af landet med mig?
Och de lekte m. m.

4.

» Jag ville väl följa af landet med dig,
» Om du intet i sömnen ville svika mig.

5.

Lindormen svepte om jungfrun kappan blå,
Så lyfte han henne på gångaren grå.

6.

Signa Lilla red och lindormen rann,
Till dess att de kommo litet bättre fram.

7.

När som de kommo till borgarelid,
Der stod hennes fader och hvila sig dervid.

8.

» Och hörest du, Signa, hvad jag säga må,
» Hvi vill du följa den lindorm så stor? » --

9.

» Och käre min fader, ni låt mig ha min gång;
» Ty detta var mig spådt allt uti min barndom.»

10.

När som de kommo i rosandelund,
Der mötte hon sina bröder i samma stund.

11.

» Och hörest du, Signa, hvad jag säga må,
» Hvi vill du följa den lindorm så stor? » --

12.

» Och käre mina bröder, ni låt mig ha min gång;
» Ty detta var mig spådt uti min barndom.»

13.

Signa Lilla red och lindormen rann,
Och så foro de den vägen fram.

14.

De redo sig genom en blomstergrön äng:
Der hittade de på en uppbäddad säng.

15.

Lindormen lyfte jungfrun af gångaren grå:
» Här skola vi hvila båda två.» --

16.

» Intet är jag trötter och intet är jag mod,
» En liten hvila hon vore dock god.»

17.

Jungfrun hon satte sig i sängen ned,
Hennes tårar de runno, sina händer hon vred.

18.

Signa Lilla lade sig äntligen ned,
Och lindormen lade sig tätt bredvid.

19.

När Signa Lilla vakna och sig kringom såg,
Så var det en konungason på hennes arm låg.

20.

Allting var förändradt och allting var godt,
Begge så vaknade de i sitt slott.

N:o 12.

Hönsgummans Visa.

1.

Hanar å hönor å kycklingar små,
Spring glättuga nu:
Qwäd mina pullor å tuppar, hå, hå;
Sjung kuckuliku.
Lät si, hwar en hoppar
Ikring sina koppar
Å näbbana doppar.
Jag orkar illa gå,
Sitter gammal och grå
Men qväder ändå.

2.

Fyra tjog år, å så nitton dertill,
Ä min ålder i dag.
Folcke må tro mäg så mycke di will,
Men aldrig vet jag,
Min hog wari bättre
Förnögder å lätter,
Båd dagar och nätter,
Ån han ha warit nu
På sex år eller sju,
För nån Herre och Fru.

3.

Fem stora herrskap, på herrgålen vår,
Alt efter hwar ann,
Mins jag så väl, som de varit i går,
Och derföre kan
Min åldriga tunga
Om herrskapet sjunga,
Bå gamla å unga:
Den som ha vari mä
Må ju veta hur dä å,
Var man säker på dä.

4.

Årsgammal var jag, då Fröken for bort,
Då hörd' jag di sa',
Hur hon ha hushålla, rundt eller torrt
Då va som dä va:
Men bort vil hon resa,
Te den, som kan läsa
Bakfram i Catkesa,
Lika hva di sa,
Nog ha Fröken vari bra:
Men di narra'na sta.

5.

Se'n var en Herre på gålen, jag mins
Han va väldug med art:
Yppare husbonde näppliga fins:

Men han dödde så snart;
Å Frun, som var änka,
Fick sörja och täncka,
Hvad hon skulle skänka,
Te dem, som mä mackt
Uppå gålen hade aekt.
Och om ägorna vakt.

6.

Bästa, som Frun i sitt hus hade qvar,
Var en endaste Son,
Fyra års Herre, som miste sin far:
Men mins, han va mohn
Om åkrar å ängar
Å flitiga drängar,
Om ägor å pengar:
Han föga var stor,
När han fölgde sin Mor
Å kring ägona for.

7.

Gransämja, hemfred å styr på sitt hus
Hölt han som en kar.
Frun, som han fick, var ett dygdenes ljus
En fröken så rar,
Så from å Gudfruktig,
Så sedig å tuktig
I hushållet dugtig,

At af detta par
Är äminnelse qvar
Alla verldenes dar.

8.

Arfvingar fingo den herre å fru,
Jag mins inte grant:
Som jag kan tycka så voro de sju.
Jo, jo, då va sant;
Ty fyra de siste
Små herrar, jag visste,
At herrskapet miste:
Den älsta va qvar,
Å så fröknar et par,
Med Moder å Far.

9.

Herrskape sjelfva, de lefde så kort,
Jag mins hur vi gret,
När som vår nådiga fru dödde bort:
Den sorgen var het
Å svår för oss alla,
Som bittraste galla
Vi gick här å valla,
Bå nätter å dar,
Å den ömmaste var
Vår bedröfvade Far.

10.

Fyra, så när som et fferendels år
Han lefde derpå:

Men, famikatten! när han stod på bår,
Hur di glunkade då.
Di sa: vi få värre
Bå större å smärre;
Vi miste en herre,
Som ville å fick
Hålla ordning å skick.
Gissa på hur ä gick.

11.

Sonen tog hushålle först uti akt,
Men sen for han ut,
Reste med junkrar å drängar på jagt,
Hade kulor å krut.
Men trålla då krute,
Di hölts mä der ute!
Då vålde, på slute,
At räfvana log,
Åt då skotte, som tog,
Då vår husbonde dog.

12.

Endaste System va frommer å go,
Som ärfde sin Bror;
At hennes herre på lofven å tro,
Som han henne svor,
Fick styra å stella,
Så de blefvo sälla,
Som hade vari snälla.
Å sen ha då gått,

Bå mä stort å mä smått,
Såsom han la förmått.

13.

Nog va då mer än halft anna tjog år,
Då herrskape här
Rådande voro på herrgålen vår,
Med mycket besvär.
Nu ä di döda
Från omsorg å möda:
Vår ögon ä röda:
Ty jemmer å gråt,
Va vår dagliga lät
Hela tiden bort åt.

14.

Men huru väl ha den Högste försett
Vår herrgåld igen?
Mä både Herre å fru Han ha gett,
Så jag aldrig vet än,
Sen jag börja lära
Ta maten å bära
Te pullorna kära,
Då låti så väl
För bå junker å häl,
Bå te kropp å te själ.

15.

Herrskape läser å sjunger å ber,
Då märker väl jag:
Unge små herrarna lära ju mer

Hvar endaste dag.
 Aldri ska höras
 Nån orätt få göras,
 El' någon ska töras,
 Te peka säg fram,
 Å hii te nogon skam,
 Munser ell' Madam.

16.

Herre Gud, signa di dygdiga två,
 För al ordning å tukt!
 Himlen bevare de plantorna små
 Deras härliga frukt!
 Så den må bli mogen,
 Te dygd redebogen,
 Rättrådig å trogen!
 Ty då bli dä gott,
 Te få del i den lott,
 Som jag ha nu fått.

17.

Solen å Månan å Stjernorna ge
 Sin härliga glants:
 Djuren på markene nöje bete
 Med lek uti dants.
 Hela jolen hoppar,
 Å mustiga droppar
 Gjør lustiga kroppar.

Flicka qvick å ung,
 Kan du bättre så sjung:
 Jag ä gammal å tung.

N:o 13.

Stolts Botelid Stalldräng.

Stolts Botelid hon rider på Konungens gård:
 :|: Behöfver min Konung stalletdräng i år? :|:
 Hon sade, hon har lust till att rida.

2.

Och Konungen han titta' genom hvita gardin:
 :|: Mig tyckes J vara en qvinnoblommand' kind:|:
 Hon sade, hon har lust till att rida.

3.

Och Konungen han talte till småsvenner två:
 :|: J bedjen Stolts Botelid inför mig gå :|:
 Hon sade, hon har lust till att rida.

4.

Hur skulle jag väl töras inför Konungen gå;
 :|: Jag sliter intet annat än valmaret grå :|:
 Hon sade, hon har lust till att rida.

5.

Och J må väl slita det valmare grå,
 :|: Så skolen J dock inför Konungen gå :|:
 Hon sade, hon har lust till att rida.

6.

Stolts Botelid hon tjente der i sju år så god;
 :|: Det åttonde blef hon så tung på sin fot :|:
 Hon sade, hon har lust till att rida.

7.

Stolts Botelid hon tager af sin valmarsgrå rock.
 :|: Derunder så hade hon Damaste blått :|:
 Hon sade, hon har lust till att rida.

8.

Stolts Botelid hon gångar sig på höga lofts bro,
 :|: Med Silkesydd strumpor och Sölfspända skor:|:
 Hon sade, hon har lust till att rida.

9.

Stolts Botelig hon in genom dörren steg,
 :|: Och Konungen henne med blida ögon neg :|:
 Hon sade, hon har lust till att rida.

10.

Och Konungen han tager henne uti sin famn,
 :|: Och gaf'na Gullkronan och Drottningenamn :|:
 Hon sade, hon har lust till att rida.

N:o 14.

Riddar Olle.

1.
Riddar Olle rider sig allt söder under O,
Där fäste han Stolts Väanalill' och tänkte hon varmö: :|:
Riddar Olle.

2.
Där fäste han Stolts Väanalill' och förde henne hem,
Med rödan guldkrone på bleknande kind. :|:
Riddar Olle.

3.
De spelemän, de spelade på guldharpan röd:
"Gud nåde dig, Fru Väna lilla, du är inte mö. :|:
Riddar Olle.

4.
Hör du', Fru Väna lilla, hvad jag dig säga må:
"Hvad är det som de spelemänner spela må? :|:
Riddar Olle.

5.
Och Eder vill jag hålla för en okloker man,
Som tror hvad som spelas utaf en drucken man. :|:
Riddar Olle.

6.
Och Väna lilla tager af det röda gullband,
Så kastar hon det uti spelemannens hand. :|:
Riddar Olle.

7.
Så kastar hon det uti spelemannens hand,
En annan klang uti harpan det kom. :|:
Riddar Olle.

8.
De spelte i dagar, de spelte i tre,
Men inte ville bruden åt brudsängen se. :|:
Riddar Olle.

9.
Men när den fjerde dagen åt qvällen han led,
Fru Väna lilla lade sig i sängen ned :|:
Riddar Olle.

10.
"Och hör du, Väna lilla, hvad jag dig spörja må:
"När var det du bortgaf din ära och din tro? :|:
Riddar Olle.

11.
Min Fader han var en så underlig man,
Han byggde min bur så nära vid strand. :|:
Riddar Olle.

12.
Han byggde min bur så nära vid strand,
Där alla de skeppare de kommo i land. :|:
Riddar Olle.

13.
Och tolf voro de som buren nederbröt',
Men ej mer än en som min ära åtnjöt. :|:
Riddar Olle.

14.
"Och hör du, Väna lilla, unga bruden min!
"Hvad gaf han då dig för du gaf äran din?" :|:
Riddar Olle.

15.
Han gaf mig en gullkrone så röd,
Han bad, jag skulle bära den bland Fruar och
Mör :|:

Riddar Olle.

16.
Och han gaf mig ett par silfverspända skor,
Dem hafver jag slitit med stor möda och oro :|:
Riddar Olle.

17.
Och han gaf mig en harpa utaf det röda gull,
Han bad, jag skulle spela, när jag blir sorgfull. :|:
Riddar Olle.

18.
Och han gaf mig en silfborder knif,
Christ gifve, den sutte uti hans unga lif! :|:
Riddar Olle.

19.
"Och hör du, Väna lilla, du tala inte så!
"Jag är nu Fader till dina barn de små". :|:
Riddar Olle.

N:o 15.

Sven Svanevit.

1.

Sven Svanevit rider sig den vägen fram,
Så mötte där honom en Vallareman:
"Och hör du, Vallarman: hvad jag månd säga dig:
"Och kan du de spösmål, som jag spörjer dig?"

2.

Spösmål dem hafver jag aldrig läst;
I går slog jag Iselands Konung ihjel.
"Och har du slagit Iselands Konung fullväl,
"Så var det min Fader du slagit ihjel.

3.

Sven Svanevit honom med sin tumme slog,
Så lefver och lungor de ur honom for,
Sven Svanevit slog honom i stycken så små,
Som lingelöt på marken om hösten falla må.

4.

Sven Svanevit reste den vägen fram,
Där mötte det honom en annan Vallareman:
"Och hör du, Vallarman, hvad jag månd säga dig:
"Och kan du de spösmål, som jag nu spör dig?"

5.

"Hvad är det som är rundare än ett hjul?
"Och hvar finner du de fagrade djur?
"Och hvar hafver solen sitt säte?
"Hvartutåt ligger dödmannens fötter?"

6.

"Hvem är det som bygger den bredaste bro?
"Och hvar gångar fisken som stridigast i flod?
"Hvart bär den väg som är bredast?
"Och hvar ligger menniskan som ledast?"

7.

"Hvad är väl svartare än ett kål?
"Och hvad är snabbare än lärkvingar små?
"Och hvad är hvitare än svanor?
"Och hvad ropar högre än tranor?"

8.

Jo, Solen är rundare än ett hjul:
I Himmelen där finner du de fagrade djur.
I Vestern hafver Solen sitt säte.
Åt Öster ligger dödmannens fötter.

9.

Och isen han bygger den bredaste bro.
Derunder går fisken som stridast i flod.
Åt helvetet går vägen den bredast.
Och der ligger menniskan som ledast.

10.

Synden är svartare än ett kol.
Själén är snabbare än lärkvingar små.
Englar äro hvitare än Svanor.
Och Tordön ropar högre än Tranor.

11.

De drucko i dagar, de drucko i tre:
"Och vet du allt detta, så vet du väl mer."
Sven Svanevit tog gullringar utaf sir hand,
Dem mände han gifva den Wallareman.

N:o 16.

Herr Helmer.

1.

Herr Helmer han rider i rosendelund,
Där förde han sin hög och sin hund.
Så fermer rider Helmer i sadelen.

2

Herr Helmer han rider i rosendelund,
Där möter han Jungfrus Bröder sju.
Så fermer rider Helmer i sadelen.

3.

"Herr Helmer, Herr Helmer, rid oss ej så när;
Vi hafva dig icke af hjertat kär"
Så fermer rider Helmer i sadeln.

4.

Herr Helmer han slog sina handskar i jord:
Här skolen J finna en riddare god!
Så fermer rider Helmer i sadeln.

5.

Herr Helmer han svänger sin gångare omkring,
Och Bröderna sex han fälde i ring.
Så fermer rider Helmer i sadeln.

6.

Herr Lars han föll på sina bara knän!
Så tigger han lif af Herr Helmer där.
Så fermer rider Helmer i sadeln.

7.

Herr Helmer han rider sig på Jungfruns gård,
Herr Lars följde efter med sjufalska råd.
Så fermer rider Helmer i sadeln.

8.

Herr Lars drager ut sitt blanka svärd,
Högg af Herr Helmers hufvud därmed.
Så fermer rider Helmer i sadeln.

9.

Så satte han det på svärdsudden sin,
Så gångar han sig för sin syster in.
Så fermer rider Helmer i sadeln.

10.

"God dag, god dag, kär' Syster min,
"Här har du hufvudet af Fästmannen din."
Så fermer rider Helmer i sadeln.

11.

Och är det hufvudet af Fästmannen min;
Så skall du dricka af sölfkannan min.
Så fermer rider Helmer i sadeln.

12.

Första drick han af sölfverkannan drack,
Sin sölfverbodda knif i hans hjerta hon stack:
Så fermer rider Helmer i sadeln.

N:o 17.

Widrik Werlandsons Kamp med Högben Rese.

1.

Kongh Tidrick sitter på Bärtlingsborgh,
Han reser sig vth så vida:

"Gud gifwe iag weste kiempen dhen,
"Mig torde j morgon bijda."
Här står en borg för Bern, och dher boor inne
Kong Tidrik.

2.

Det svarade mester Hillebrand,
Han war en kiempe så wijss:
"Wisa will jag dig kiempen den,
"Och han heter Bernewiiss. ---
Här står en borg m. m.

3.

"Hörr du mester Hillebrand,
"Du äst en kiempe så starker,
"Du skalt rida frembst vti Bertingsborg,
"Och föra vår skiölde merke."
Här står en borg m. m.

4.

Svarade mester Hillebrand,
Han var en kiempe så wijss:
"Jag rider icke fremst j skogen i dag;
"Ty mig sömmer icke den prijs."

5.

Det svarade Widrik Werlandson,
Han war så modig j hoge:

"Alt will iag wara den förste man,
"Som rider j Bertings skoge."

6.

Widrich rider åth vägen fram,
Han yppa en wijsa och qwad,
Det hördes femton mijler
Vti dhett salta haaf.

7.

Det var Widrik Werlandson,
Han in åth skogen reed,
Der fan han på Långe Bern reesse,
Han låg både swarter och lehr.

8.

Det war Widrik Werlandson,
Han fram till (reesen) reed:
"Tu reess uppå din långa belm,
"Iag giör tig wisseligh wredh." --

9.

"Rid bort, rid bort liten man,
"Tu kan icke med migh strida,
"Thet tjenar icke en staldreng
"Raske kiempe att bida." --

10.

"Jag är ingen staldreng,
"Ändå du säger så,

"Iag är en frij kiempe,
"Som man kan seija vthaf." --

11.

"Ästu en frij kiempe,
"Alt som du säger för mig,
"Huad som tu j skiölde förer
"Det will iag veta af digh?" --

12.

"Skräpping heeter min gode skiöld,
"Som mångt et swerd haar brutit,
"Och Blank så kallas min stålta hielm,
"Dervti mång pijll är skiutin."

13.

"Minnering heter mit goda swerd,
"Är hart j kiempe blode,
"Och Skymbling heter min ädla häst,
"Är fallen af Bremmers stode."

14.

"Werland heeter min fader,
"Han war en smeed så skiön,
"Och Botel heeter min moder,
"En konungadotter vähn."

15.

"Sielf heter iag Widrik Werlandson,
"J jern så är iag kledder,

"Det will iag för sanning seija,
"Iag är slät ingen nambn riddare." --

16.

"Och wäll då kienner iag Minnering,
"Tit leda förråstiga swerd,
"Och halfwa böttna Skymbling,
"Din gamla vthredna merr."

17.

Skymbling språng vp med båda sina behn,
Och mit uppå resserns sijda,
Och sönder då ginge hans reeffbehn siu,
Och sedan begynte dhe strida.

18.

Det war Långe Bern resser,
Han tog sin stallstång i händer,
Han slog effter Widrik Werlandson,
At stången j berget rendte.

19.

Det war Långe Bern resser,
Han börgiade till at jempra:
"Nu ligger min stång i berget fast,
"Som hon wore slagen wed hambra!"

20.

Det war Widrik Werlandson,
Han tog sin Minnering i nände,

Han hög et hugg j reserens bryst,
At vdden j tarmarna wende.

21.

"Förbannat ware tu Widrik,
"Och så tit swerd wed tin sida,
"Tu hafver giordt mig såhr j mit bryst,
"Deraf så yppas min qvida." --

22.

"Jag skall hugga digh reeser så små,
"Som löf blåser ibland stöfwer,
"Om du icke wisar mig dit röda guld,
"Som du hafver i dhenne skogen." --

23.

"Wijsa will iagh dig dätta huus,
"Det skjn som brinnande låge,
"Och der är mehr guld inne,
"Än fembtan kongar åga."

24.

Widrik red och reeser krööp,
De wore både lijka höga,
Så komme dhe till det välbygda huus,
Det hade förgyllande flöge.

25.

"Hörr du Widrik Werlandson,
"Du stig ned af din häst,

"Och welt dhen stenen från den dörr,
"Och tag det gullet mäst."

26.

Widrik tog vnder med all sin macht,
Han orka icke stenen röra,
Reser tog till med sit minsta finger,
Han löfte stenen till sit öra.

27.

Swarade Widrik Werlandson,
Han fruchtade för det gulle:
"Det plägar ingen wijss kiempe
"Sin macht vppå stenar spilla."

28.

Dett war Långe Bera resse,
Han skulle gullet vphemta,
Och så hög Widrik hans hufuud aff,
Det måtte han full väll vehta.

29.

Tå tog han dhen döde krop,
Och reste honom till en eek,
Så red han till konung Tidrick,
Sade af dhen vnderlig leek.

30.

Så tog han den manneblodh,
Han smorde sig och sin häst,

Så red han till R(onung) Tidrich,
Sade sig vara skamlig läst.

31.

"Hafuer tu fådt både hug och slagh
"Af reser, så är thet illa,
"Så wille wij drage till Bern igen,
"Och ingen man mera spilla." --

32.

"Du wendt dig om R(onung) Tidrich,
"Du wendt tigh snart med migh,
"Alt thet guld som reser äger,
"Dhet will iag wijsa dig."

33.

Thet war alla Kong Tidrichs män.
När de finge reeser see,
Så lät the åth skogen rende,
Man måtte wäll åth dhem lee.

34.

Framkom Widrik Werlandson,
Han gjorde dhem stoor spee:
"Huru skulle j honom lefwandes bijda,
"J tåhr honom icke dödan see."

33.

Widrik stötte på reese med skafft,
At hufvudet drog j mark:

"Thet må iag för sanning sei ja,
"Reser war en kiempe stark." --

36.

"Hafwer tu slagit reser j dag,
"Thett spörjs om landet så wida,
"Then kiempen är icke j werlden till,
"Du ju will med strida."

37.

Så togo dhe (*det*) röda guldh,
The bytte thet på strandh,
Och Widrik hände dhen bäste pant till,
Som wärfwade thet med sin handh.
Här står en bång för Bern', och ther boor
inne Rongh Tidrich.

N:o 18.

Ramunder.

1.

Ramunder han vore sig en bättre man,
Om han hade bättre kläder!
Drottningen gaf honom kläderne ny,
Af bast och blaggarne grofva.
"Täcke will iag inte ha," sade Ramunder,

"Täcke står mig inte bra," sade Ramunder
den Unga.

2.

Fröken hon gaf honom kläderne ny,
Af silke och sammete fina.
"Bast och blaggarna vill iag ej ha,
"Det kan du gie tjenare dina.
"Täcke vill iag ha," sade Ramunder,
"Och täcke står mig bra," sade Ramunder
den Unga.

3.

Ramunder gick sig i stugan in,
Allt där de skraddare sätte.
"Hörstu skraddare hvad iag säger dig,
"Will du giöra Ramunder kläder?" --
"Hvarföre icke det," sade skraddaren. --
"Då så gör du mycket väl," sade Ramunder
den Unga.

4.

Femtio alnar till byxetyg,
Och femton till byxeremar.
"Detta skall du väl giöra mig starkt,
"Om du skall kläderne sömma.
"Detta är mig nästan trångt," sade Ramunder,
"Jag får intet stiga min gång," sade Ramunder
den Unga.

5.

Ramunder takla til skeppen siu,
Med tamp och utskurne flaggor,
Så seglade han sig öfver saltan siö,
Alt in uppå jättarnes lande.
"Nu äro vi komne här," sade Ramunder,
"Förutan stort besvär," sade Ramunder den
Unga.

6.

Ramunder gick sig vid salta siöstrand,
Där fick han se siu jättar stånda.
"Tar iag Ramunder på min minsta hand,
"Och kastar honom öfver stänga! --
"Det är intet allenast du," sade Ramunder,
"Rom J man alla siu," sade Ramunder den
Unga.

7.

Ramunder han tog til sitt svärd,
Det han kalla Dymlingen dyra,
Där högg han alla siu jättar så,
At blodet rann dem til döda.
"Där ligga J alla siu," sade Ramunder,
"Lell står iag här ännu," sade Ramunder den
Unga.

8.

Ramunder gick sig bättre fram,
Där fick han se stora jätten stånda,

Femtijo alnar var han bred,
Och hundra de var han långer.

"Har du lust att hådra mig?" sade Ramunder,

"Jag tör väl bida dig," sade Ramunder den Unga.

9.

"Kära Ramunder du lät mig lefva,

"Och gör mig alsingen skada;

"Siu tunnör guld vill iag dig gifva,

"Och uti klaresta vinet bada!" --

"Den åttonde slincker med," sade Ramunder,

"Du får ändå intet lefva," sade Ramunder den Unga.

10.

Första tag de togo i hop,

The togo i hop med händer,

Ramunder nappa i jättens skiägg,

At köttet lassa från tänder.

"Illa grinar du," sade Ramunder,

"Värre ser du ut," sade Ramunder den Unga.

11.

Andra tag de togo i hop,

De togo i hop med vrede,

Det stora blå berget de stode uppå,

De trampade neder i lera.

"Det är en hårdan lek," sade jätten,

"Den är nu nyss begynt," sade Ramunder
den Unga.

12.

Ramunder nappa til sitt stora svärd,

Det han kallar Dymlingen dyra,

Så hugger han jättens hufvud af,

Det mästa fyra par oxar orka köra.

"Jag mente det skulle intet nappa," sade Ra-
munder,

"Det nappa likaväl," sade Ramunder den Unga.

13.

Ramunder gick sig i berget in,

Där alla små trällen sätte;

Alla små trollen i berget satt,

De mände för Ramunder gråta.

"Gråter ej för mej," sade Ramunder,

"Jag log aldrig åt dej," sade Ramunder den Unga.

14.

Ramunder raskad' och slog omkring,

Alt som en rasker hielte,

Alla små trollen han kiörde i ring,

Och dem til jorden nedfälte.

"Här inne rår nu iag," sade Ramunder,

"Det faller mig så väl i lag," sade Ramunder
den Unga.

15.

Ramunder steg sig i skeppet in,

Det braka i hvarje vrånga,

Alla båtsmän i skeppet var,

De tänckte det skulle förgånga.

"Vi förgås nu intet här," sade Ramunder,

"Vi segla likaväl," sade Ramunder den Unga.

16.

Ramunder lastad' til skeppen siu,

Med gull och ädla stenar,

Och Ramunder segla alt öfver den siö,

Och in på keysarens lande.

"Nu är' vi komne här," sade Ramunder,

"Nu ha vi bättre lärdt," sade Ramunder den Unga.

17.

Ramunder kasta sitt ankar på grund,

Och bryggan på snöhvitan sand,

Det var Ramunder första man,

Som uppå landet månd' springa.

"Våga icke fler?" sade Ramunder,

"Våga intet mer?" sade Ramunder den Unga.

18.

Ramunder gick sig på borggården in,

Där de lekte bäll och gulltärning,

Alla förskräcktes för Ramunders skinn

Och för hans grymma gebärder.

"Vacker lek är det," sade Ramunder,

"Får iag leka med?" sade Ramunder den Unga.

19.

Keysaren ut genom fönstret såg,

Med ånger och sorgfullt mode.

"Hvad äret för en kämpe uppå vår gård,

"Som är uprunnen så stor?" --

"Det är nu allaredan tid," sade Ramunder,

"Jag har lust att hårdra dig!" sade Ramunder
den Unga.

20.

Ramunder slog sina händer ihop,

Att husea de skakad' och ristes:

"Hvad hafver iag så illa giordt,

"At iag hos dig ej kan vistas?"

"Kom du ner til mej," sade Ramunder,

"Jag har lust att leka med dej," sade Ramunder
den Unga.

21.

Ramunder slog på sitt skiöna svärd,

At jorden hon gungad' och ristes.

Foglarna dånad' och föllo till marck,

Som förra sunge på qviste.

"Rätt nu blir iag vred," sade Ramunder,

"Kommer du icke ned," sade Ramunder den
Unga.

22.

Ramunder gick sig til dören in,

Med ifrigt sinn och mod.

"Jag skall nu gå in i salen tin,

"Fast järn och stål är' emot;

"Ackta dig man grant," sade Ramunder,

"Här blir en hårdan kamp;" sade Ramunder
den Unga.

23.

Ramunder tog i dören med kraft,

At hela muren han remnad'

Fönster och dörrar ur väggen språng,

Och stenarne ramlade neder.

"Sågstu iag slapp in!" sade Ramunder,

"Nu gäller det pälsen din," sade Ramunder
den Unga.

24.

"Käre Ramunder du lät mig lefva,

"Jag såg än aldrig din like,

"Min yngsta dotter vill iag dig gifva,

"Och hälften af mitt rike?" --

"Det tar iag när iag vill," sade Ramunder,

"Din dotter också till," sade Ramunder den
Unga.

25.

Ramunder nappa til sitt stora svärd,

Det han kalla Dymlingen dyra,

Så högg han keysarens hufvud af,

At det flög femton Spanska milar.

"Jag mente det skull' intet nappa," sade Ra-
munder,

"Det nappa likaväl," sade Ramunder den Unga.

N:o 19.

Samsing.

A.

1.

Hr Samsing han tjenar i konungens gård,
Han låckar liten Kierstin så vänt et mård
I lyden och på rådet.

2.

"Hören liten Kiersten hvad jag sejer er,
"Viljen J blifva min kära fästemo?"
J lyden och på rådet.

3.

"Så gerna jag dhet giorde,
"Om jag för min fader torde."

4.

"På mig aktar fader, på mig aktar mor,
"På mig aktar syster så väl som min bror."

5.

"På mig så aktar min fästeman,
"Det mesta jag rädes, så rädes jag för han."

6.

Samsing ledde ut gångaren grå,
Och så lyfter han lilla Kierstin derpå.

7.

Hr Samsing han lyfter på sin hatt:
"Helsen J konungen mång tusende god natt!"

8.

Samsing han rider til borgareled,
Dher Samsingens moder före honom ger.

9.

"Om någon kommer och frågar efter mig,
"Så sej at jag drog bort i går,
"Och kommer icke igen, för än juhl är druck-
ken i år."

10.

Brådt kom in för konungen så:
"Skön Kierstin är med våld bortförd."

11.

Konungen ropade öfver sin gård:
"Mine käre häfmän i kläder ehr i ståhl!"

12.

"Mine käre häfmän i kläden er ej felt,
"I sanning är Samsing en vågehals!"

13.

När som de kommo till borgareled,
Samsingens moder der före dem ger.

14.

"Hörer du Samsingens moder,
"Hvar är nu Samsing kär sonen din den gode?"

15.

"Samsing drog sig bort i går,
"Han kommer icke igen för än dag vardt år!"

16.

Så breda de up en kappa blå,
Med åtta tusen gyllen der äfvanpå.

17.

"Detta vill jag gifva dig,
"At du icke döljer Samsing för mig!"

18.

"Samsing han ligger up under en öö,
"Der leker han med sin kära fästemo."

19.

Så rida de ut till Samsingens gård,
Der Samsingen ute före dem står.

20.

Lilla Kierstin titta sig genom vindet ut,
Hon såg icke himmel för skiöld och spjut.

21.

"Mine käre häfmän i biden een stund,
"Mädan jag kläder mig annorlund!"

22.

Lilla Kierstin hon var icke Samsingen falsk,
Hon knäpte guldbrynian om Samsingens hals.

23.

Samsing han utöfver dörarna sprang,
Liten Kierstin fick honom glafvet i handh.

24.

Samsing han sprang på jembnan mark:
"Här sku J finna en stallbroder så stark!"

25.

Först högg han fyra och så högg han fem,
Och så högg han tretti af kungens häfmän.

26.

Samsing han sala sin gångare grå,
Så fort rider han till konungens gård.

27.

När som han kom till borgare led,
Dher Samsingens moder före honom ger.

28.

"Vore du icke moder som du är,
 "Alt skulle du fara samma fähr!"

29.

"Samsing, Samsing, du stilla ditt svärd,
 "För detta är intet din moder värd."

30.

Samsing han rider i konungens gård,
 Dher konungen ute för honom står.

31.

"Var nu vehlkommen Samsing till mig,
 "Hvar är mina hofmän jag sände till dig? ---

32.

"De ligga alla på min gårdh,
 "Somma ligga döda, somma ha fått sår!"

33.

"Dhem lade jag alla i en ring,
 "När vill du hemta din ållonsvijn?"

34.

Samsing drar på sitt gyllene svärd:
 "Vore du ej kung, du fore samma färd!" ---

35.

"Hr Samsing, Hr Samsing, du stilla ditt svärd;
 "Ty dhetta är ej konungen värd."

36.

"Jag ger dig halfva mit rijke och halfva mitt boo,
 "Och min kära dotter till en måg så godh!"
 J lyden och på rådet.

